

DEIXAREM TERRA VERDA A LES NOVES GENERACIONS ?

Avui ens lamentem dels incendis que cremen quelcom més que la terra.

Crema, també, una part de la nostra vida.

Cada estiu ens hi tornem a trobar. I què fem la resta de l'any? Sovint, ben poc. Un cop superada la crisi dels incendis, deixem de pensar-hi i no fem el manteniment necessari, perquè, entre d'altres coses, sabem que cal invertir-hi molts diners.

A més, deixen de ser notícia pels mitjans de comunicació i, per tant, “deixen d'existir”. Ho hem acabat normalitzant del tot, com si fos un esdeveniment més, propi de l'època.

Els responsables del manteniment dels boscos hi tenen molt a dir, ja que no solament disposen del poder sobre quines mesures es poden prendre, sinó perquè justament han estat triats per fer-ho.

I mentrestant, aquell mateix any, una nova generació existirà sobre el nostre planeta. I nosaltres? Què hi podem fer? Doncs segurament més del que ens pensem.

Ens cal un canvi de mentalitat; ens cal estimar la terra!

Potser està malalta..., i tan sols ens demana que l'escoltem i cuidem, com ho faríem amb un ésser estimat. O com ho fa el pagès, o el ramader, que hi viu a la vora i en coneix els cicles, conscient que li va la vida; per això en té cura amb afecte i esforç.

Cal que nosaltres ens acostem a la terra des d'un altre punt de vista, perquè ens n'hem allunyat massa. No solament hem de pensar en el que ens pot donar, sinó també en el respecte i l'estimació que es mereix..., si és que de veritat volem reconnectar-hi. I cal que ho fem sense posar en risc ni el que som ni el que tenim. Hi ha prou elements en contra, i les conseqüències sempre són terribles.

Parlant des d'un punt de vista teòric i general, ens fa la impressió que, actualment, la gent va al bosc a buscar què en pot rebre, a cercar la manera de gaudir de la natura, però mai a tractar de veure què pot donar-li i amb actitud d'agraïment.

Així és l'estima de debò: no només veure el profit que podem treure'n, sinó també què podem fer per oferir-li quelcom del que portem dintre.

Perquè... què podem donar nosaltres a la terra allà on anem, si la nostra mentalitat és posar normes, prohibicions i sancions per tot? I a sobre les evadim perquè no ens vigilen...? I que divertit ho trobem si no ens han vist...!

Nosaltres hem heretat la terra i, si més no, hauríem d'intentar traspasar-la millorada als qui venen darrere. És un traspàs generacional, la nostra responsabilitat, i l'hem d'assumir amb consciència del que hi ha en joc, sabent que cal un canvi profund en la manera com interactuem amb l'entorn i actuant amb honestedat.

Un bosc crema en quatre dies, però potser faran falta quaranta anys perquè torni a ser el que era. I no ens ho podem permetre!

Necessitem canvis i ens adherim al clam: actituds renovades, mesures de prevenció, campanyes de sensibilització i pressupostos reals d'ajuda per netejar els boscos.

Roser Garcia, mestra

Maria Pàrraga, mestra i pedagoga

AEPI. Associació Europea de Programes Intergeneracionals

14 d'agost de 2025

Uneix-te a la crida per protegir els nostres boscos:

Si vols adherir-te a aquesta petició, suma el teu nom com a mostra de suport i comparteix aquest missatge amb la teva comunitat. Cada veu compta per fer arribar la necessitat urgent de protegir els nostres boscos i garantir un futur més sostenible per a tothom. Fem pinya per preservar l'entorn i transmetre als qui vindran darrere nostre el valor d'una terra cuidada amb responsabilitat i amor.

La natura ens parla. Escoltem-la! Actuem!

Indica'ns el teu nom i la teva professió a info@aepe.es